

МАКЕДОНСКАТА САГА

Македонија, всушност како и секоја година, по пат на скандал избра претставник, кој во мај треба да ја претставува нашата земја на фестивалот на Песна на евро-визијата. Од реакциите на двете засегнати страни, во случајов Есма и Гаџа од едната, и Елена Ристеска од другата, можевме да слушнеме дека во сè тоа имало многу политика.

Замислете! Значи, политиката влезе и во песната!

Уште поголем скандал се случи во соседна Србија и Црна Гора, каде претставниците на журито на фестивалот "Европесма-Европјесма", составено од Срби и од Црногорци, низ начинот на гласање соопштија дека немаат намера повеќе да бидат една држава. Секој гласаше за своите! Дали фестивалот беше само увертира во дефинитивното разделување на овие две држави?

Нешто слично се случи и во Хрватска, каде познатата пејачка Северина, според тамошните медиуми, победи на наместен фестивал, пеејќи при тоа, како што велат "српска подскочица", што за нив е навредливо, со оглед на политичките релации меѓу Хрватска и Србија!

Во минатото, кога народот сакал да каже дека не е задоволен од нешто, се потпираше на старите добри гуслари, кои гуслајќи раскажувале за херојствата и за злосторствата на поедини лица, владетели, или господари. Денес во XXI век, со наводна демократија во регионот, своите незадоволства од политиката ние ги покажуваме современо. Директно на фестивал!!! Кажуваме за незадоволствата од политичарите, политиката, зборуваме за тоа кого го мразиме од соседството, а кој ни се допаѓа, како и во чие друштво, се разбира, политичко, би сакале да бидеме. Евровизија? Таа е во мај! Дотогаш ќе имаме нови политички мисли, кои ќе ги изнесеме низ некое ново "гуслање".

Во меѓувреме, ја слушнавме најновата песна која директно ни дојде од Хаг. Песна која треба да зборува за крај на една ера, која ја одбележа токму личноста за која разбравме дека надејно починала. Некогашниот "господар" на Балканот, Слободан Милошевиќ. Со неговата смрт конечно се очекува да заврши политиката на насилство, омраза, национализам, или поточно сè она што претставуваше печат на деведесеттите години на минатиот век, кои минаа во знакот на балканските војни, од кои ниту Македонија, за жал, не успеа да се извлече. Сепак, додека се очекуваат "результатите од теренот" од смртта на Милошевиќ, за кои е неспорно дека ќе се одразат на севкупната ситуација во регионот, кој не ја исклучува можноста да се врати на почетокот на деведесеттите, релевантните политички партии во земјава и натаму расправаат за тоа каков Изборен законик ни е потребен за претстојните парламентарни избори.

Неспорно е дека парламентарните избори се важен политички момент, не само за политичките партии, кои едвај чекаат да ја освојат власта, туку и за граѓаните на Македонија, на кои ова им е единствен начин да ги наградат или казнат политичките партии. И додека политичките партии се расправаат за тоа дали ни е потребна јавна администрација или, пак, партиска машинерија во избирачките одбори, никој не го поставува клучното прашање: Што за сè тоа мисли народот? Оној истиот од кој сите тие (политички партии) очекуваат да им ја донесе победата на тацна, при тоа неразмислувајќи дали овој напатен народ има сила во себе да излезе да гласа. Сила да проговори за тешките денови кои ги минува, секојдневно очекувајќи и надевајќи се дека ќе дојде денот кога конечно ќе ни тргне. Со овие или со оние. Но, денот "Д" никако да дојде. Тој клучен ден се претвори во бесконечно исчекување на подоброто утре, кое со години наназад ни се ветува, а за чие пристигнување велат - било потребно само трпение. Она истото трпение кое македонскиот народ, како историски генетски код, го тера да не реагира и во најтешките моменти, кои во моментот ги доживува. Зошто? Затоа што молчењето било злато.

Ако е така, ќе се роди ли некој нов "гуслар" во Македонија, кој на сиот глас ќе рече дека е доста! Доста од молчење, од трпеливост, од лоши политички проценки и политичари. Време е народот македонски да ја испее својата песна.

Од основачот Ѓорѓија - Џорџ Атанасоски